

класу; 6) підвищення життєвого рівня основної маси людей; 7) розвиток системи спонсорської допомоги й меценатства; 8) використання сімейного виховання, системи загальної та професійної освіти для формування нових цінностей та орієнтацій молоді; 9) відродження національної традиції громадського життя й шанування закону.

Я вважаю, що в нинішній Конституції України недостатньо закріплено правові гарантії формування інститутів громадянського суспільства, на формування якого, зрештою, має бути спрямований весь державно-правовий механізм.

Атаджанова Ю.
НТУ «ХП»

ГРОМАДЯНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО В УКРАЇНІ

Нині ця тема є досить актуальною. У ст. 1 Конституції України закріплено, що Україна – правова держава. Проте фактично сьогодні Україна не є такою державою. Це пов'язано насамперед із тим, що в нашій державі ще й досі не створено громадянське суспільство. Адже, як відомо, одним із чотирьох рівнів, на яких має відбуватися зміцнення демократії, крім ідеології, інституцій і культури, є громадянське суспільство. Такий стан речей зумовлено відсутністю досвіду існування громадянського суспільства або хоча б спроб його створення впродовж багатьох століть існування Української держави.

Варто зазначити, що громадянське суспільство є первинним, саме воно є підставою для формування правової держави.

Нова Україна початку ХХІ ст. чітко поставила завдання на побудову демократичної держави, а отже, й українського громадянського суспільства. У зв'язку із цим питання впливу держави на його формування є доволі актуальним.

Проблеми формування громадянського суспільства в Україні полягають у тому, що в радянський період в Українській державі всі сили державної машини були спрямовані на формування масового суспільства, у якому втілювався культ «людини маси», характерною ознакою якого є погляд на людину як на «гвинтик» у пропагандистській державній машині.

Ще одним чинником, який стримує розвиток українського громадянського суспільства, є патерналізм, суть якого – у перешкоджанні самоактуалізації особи й закликах одержувати все від держави.

На сучасному історичному етапі Українська держава має підходити до формування громадянського суспільства, ураховуючи специфічні риси українського менталітету. На законодавчому рівні слід закласти якісно нову модель правової організації життя людини й суспільства, відповідно до якої весь державний і суспільний механізм спрямовується на здійснення й захист прав та свобод людини.

Бабич В.
НТУ «ХПІ»

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН ЗА ДОГОВОРОМ СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ

Актуальність досліджуваного питання полягає в необхідності подальшого вдосконалення правового регулювання суспільних відносин у сфері страхування в державі відповідно до статті № 979 Цивільного кодексу України.

Договір страхування – це домовленість двох сторін, за якою одна сторона (страховик) зобов'язується в разі настання певної події (страхового випадку) виплатити другій стороні (страхувальникові) або особі, визначеній у договорі, грошову суму (страхову виплату), а страхувальник зобов'язується сплачувати страхові платежі та виконувати інші умови договору. Договір цього типу має такі юридичні властивості: він є реальним, оплатним, двостороннім.

Істотними умовами договору страхування є:

1) предмет договору – послуга з прийняття страховиком ризику негативних майнових наслідків для страхувальника;

2) страховий випадок – подія, настання якої є підставою для страхової виплати;

3) страхова сума – грошова сума, у межах якої страховик зобов'язаний провести виплату в разі настання страхового випадку;

4) страхові платежі – грошова сума, яка підлягає оплаті страхувальником;

5) строк договору – період часу, протягом якого страховик несе ризик настання страхового випадку;

6) страховий випадок – подія, настання якої є підставою для страхової виплати.

Вивчення наукової літератури свідчить про потребу подальшого вдосконалення законодавства України щодо страхування за умов ринкової економіки.